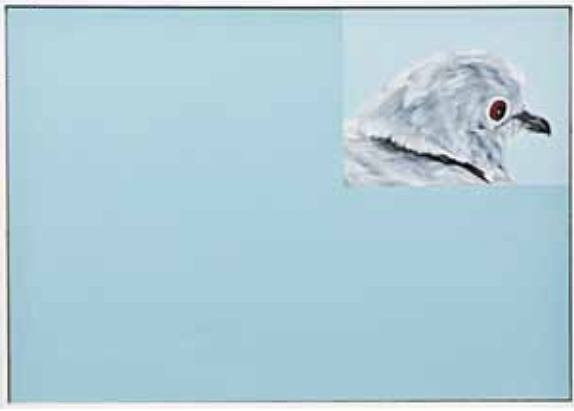

şifa girinci STREPTOPELIA DECAOCTO **GAIA**
GALLERY

şifa girinci STREPTOPELIA DECAOCTO

Streptopelia Decaecto 1.2

2016

Duralit üzerine yağlıboya ve akrilik, enstalasyon
Oil and acrylic on wood, installation

24,5 cm x 35 cm

Streptopelia Decaecto 2.2

2016

Duralit üzerine yağlıboya ve akrilik, enstalasyon
Oil and acrylic on wood, installation

24,5 cm x 35 cm

Streptopelia Decaecto 3.1

2016

Duralit üzerine yağlıboya ve akrilik, enstalasyon
Oil and acrylic on wood, installation

24,5 cm x 35 cm

Streptopelia Decaecto 3.4

2016

Duralit üzerine yağlıboya ve akrilik, enstalasyon
Oil and acrylic on wood, installation

24,5 cm x 35 cm

Bir araştırma olarak sanat

Hayat denen dokunaklı hikâyede sonlar ve başlangıçlar

Şifa Girinci, sanat ve bilimsel araştırma arasında nasıl bir ilişki olduğunu anlayabilen bir sanatçı. Aynı zamanda öznellik ve bireyselliğin nesnellik ve kolektivizmle iç içe geçtiği, hikâye ve tarih ilişkisine dair de bilgi sahibi. İşlerinde, dünyamızı hep eleştirel ve kişisel bir bakış açısından ele alıyor. İsterse terörizm olgusunu isterse vahşi kapitalizmin toplum üzerindeki etkilerini isterse de doğanın günümüzdeki rolünü işliyor olsun, fark etmez; her zaman gerçekliği sorguluyor. Metinler ve infografikler kullanarak bilgi meselesini ele alan sanatçı, dünyanın bugün içinde bulunduğu durumu ve gerçekliğin inşasını kişisel bir bakış açısından inceliyor.

Onun işlerini, son on yılda sıkça kullanılan bir kavramsallaştırmayla, araştırma temelli sanat olarak tanımlayabilirim. Güncel sanatta önemli bir alan bu. Kavramsal sanat gerçekçilikle, belgeselle ve bilimsel araştırmayla bir araya geldikten sonra birçok sanatçı da sanatı gerçekliğin değerlendirilip araştırılmasında alternatif bir yol olarak kabul etmeye başladı. Bu sanatçılar, sanatsal yaratının dünyayı anlamada bildik, genel ve ortodoks yaklaşımların dışında olanaklar sunarak bilgi üretimine katkıda bulunabileceğini düşünüyorlar. Özellikle inanç ve bilgi, gerçeklik ve kurgu, hissi olan ve olmayan arasındaki ikilemlerin üzerinden gelerek toplumumuzun değerli entelektüelleri arasına katılıyor. İşlerinin temellerinde çoğunlukla bilimsel araştırmalar yer alıyor ve projelerinin sonucunda ortaya çıkan sanatsal üretimleri bilimsel makalalara veya sunumlara benzeyebiliyor. Estetik parametreler görmezden gelindiğinde bilim ve sanat arasındaki sınırlar bulanıklaşıp, geçişe daha çok izin veren bir yapıya bürünebiliyor. Ancak sanatsal bir üretim sürecinin sonucunda ortaya bilgi değil sanat çıkıyor.

Sanatçının haklı veya bilimsel olarak doğru bir noktada olma zorunluluğu yoktur. Ya da sanatsal bir çalışmanın doğruya ulaşmak gibi bir amacı yoktur; yanlışlığından söz edilemez. Araştırma temelli sanat da ancak bu koşullar geçerli olduğunda bilineni eleştirip,

gerçekliğe dair yeni görüşler öne sürebilir. Aynı zamanda bilim, nesnel bağlayıcılığı olan kurallara, ölçülebilir metodlara dayalıdır; oysa sanat öznel stratejilerle ve yaklaşımlarla ilişki içindedir. Bu yüzden de bir sanatçının üretimi kişiseldir ve işlerin her biri tekildir. Sanat işi, toplumsal ve tarihi bağlamlarından koparılıp atılamaz. Çünkü izleyici tarafından ancak bu bağlamlarda anlaşılabilir. Barthes'ın ve Foucault'nun öne sürdüğü gibi, henüz yazarın ölümü gerçekleşmedi. Henüz kaynağı belirsiz bir kakofoninin hakim olduğu bir dünyada yaşamıyoruz. Konuşanın kimliğinin hâlâ bir önemi var.

Şifa Girinci yukarıda belirtilen meseleleri içselleştirebildiği için kavramla biçimi, analizle estetiği ve araştırmayla güzelliği birleştirebilen sayılı sanatçı araştırmacıdan biri. Bu yüzden onun işlerinin, aynı alanın diğer sanatçılarına önemli birer örnek teşkil ettiğini düşünüyorum. Bunu göç üzerine uzun süren bir araştırmanın yakın dönem sonuçlarını içeren, Gaia Gallery'deki ilk kişisel sergisinde de kanıtlıyor. Türkiye uzun zamandır hem iç hem de dış göçle şekillenen bir ülke. Sanatçı da Muğla ve Antalya civarında yaşayan Yörüklerin hikâyesini bu bağlamda ele alıyor. Ailesinden dolayı Yörük kültürüne yakınlığı bulunan sanatçı, bu grubun tarihini kendi geçmişiyile bağlantılı bir şekilde araştırıyor. Yine de ortaya çıkan iş ne nostaljik ne anakronik ne de didaktik; aksine büyüleyici ve ilham verici.

Şifa Girinci, tam da Türkiye ve Balkanlar'dan göçün başladığı 1960'larda Avrupa'da görülmeye başlayan Yakalı Kumru cinsi kuşları mecazi bir unsur olarak kullanıyor; bu kuşlarla göçmenlerin hikâyesini bir araya getiriyor. Minimal bir yaklaşımın sergilendiği bu işler, yoruma imkan bırakıyor. Açık mavi bir göğün önünde sadece kuşların kafaları görünüyor. Küçük duralitlerin üzerinde ayrıntılı bir biçimde

tasvir edilmiş bu kuşlarla sanatçı, ornitolojik bir portre odası meydana getiriyor. İzleyici de açıklayıcı metinler sayesinde bu kuşlar üzerine daha çok bilgi sahibi olabiliyor. Karmaşık bir göç tarihinin bağlamı içinde isimsiz kalan aktörler böylece hikâyelerine kavuşup bireyselleşebiliyorlar.

Sergide Avrupa'ya göç hikâyelerinin yanı sıra, Türkiye'de iç göçe dair başka bir seri iş de mevcut. Girinci, beyaz rafların üzerinde sergilediği eski taşlarla Güney Ege'deki Yörüklerin hikâyesine göndermede bulunuyor. Bir zamanlar bu insanların evlerinin inşasında kullanılmış taşlarla yerleşikliğin ve göçebeliliğin bitmez döngüsünü işaret ediyor. İnsan kendisi ve ailesi için bir ev kurduğunda yerleşik düzene geçiyor. Ancak hiçbir yerleşik düzen sonsuza kadar devam etmiyor.

Sanatçı bu eserinde Yörüklerin hikâyesine odaklanıyor. Orta Asya'dan göçüp Ege kıyılarına yerleşen bu topluluk hareket etmeyi hiçbir zaman bırakmadı. Yörük bir aileden gelen Girinci, eski ve terk edilmiş yerleşim bölgelerinde yaptığı araştırmalar sonucu taşları buldu. Bu insanların kaybolan hikâyelerini ortaya çıkartabilmek için kültürlerinin temellerinde yer alan taşları toplayarak galeri ortamına taşıdı. İstedikleri takdirde izleyiciler bu taşları evlerine götürebiliyor. Böylece –sembolik de olsa- en azından döngünün ve göçün sürekliliği güvence altına alınıyor.

Sanatçının videoları da bu evlerle ilişkili. Kuşların perspektifinden gerçekleştirilmiş, gözcü ve huzur dolu yavaş çekimlerde, izleyici eski yerleşim bölgesini ve çevresini görebiliyor. Bu noktada bir taraftan tarihi izler üzerine düşünürken, diğer taraftan herkesin ve her şeyin hareket halinde olduğu bölgede sanal bir seyahate çıkabiliyor. Sergide önemli bir role sahip başka bir taş daha var. Siyah bir kaide üzerinde sergilenen eski, büyük mezar taşı,

serginin geri kalanındaki aydınlık ve şiirsel kuş resimleriyle, hareketin süzülüp gittiği videolarla dramatik bir karşıtlığa yol açıyor. Ağırlığı ve malzemesi, işe güçlü bir estetik, karanlık bir hava veriyor. Ancak, taş işlenmiş çiçek rölyefleri sayesinde bu işte güzellik de vücut buluyor. İşin fiziksel varlığı, bağlamsal anlamı ve biçimsel zarafeti arasındaki zıtlıklar, onu oldukça çekici ve gözcü kılıyor. Serginin içinde güzel ölüme bir anıt olarak yükselen bu iş, hayat denen dokunaklı hikâyenin sonunu imliyor.

Çiçek motifleri, Girinci'nin Gaia Gallery'de sergilenen başka bir serisinde de önemli bir role sahip. Küçük çerçeveler içinde yer alan, güzel renklerden örülmüş çiçekler, biçimsel ve bağlamsal olarak sergideki diğer işlerle ilişki içinde. Doğaya dair basit birer referansın ya da süslemelerin ötesinde anlamlara sahip bu çiçekler, Girinci'nin özgürlük savaşçıları olarak adlandırdığı Zeybeklerin kostümlerine bir gönderme niteliğinde. Girinci, bu küçük işler yoluyla hem tarihe ve şimdiye hem de kültür ile politikaya basit ancak şairane bir şekilde dokunuyor. Serginin bu bölümü, aynı zamanda onun sanatsal araştırma sürecinin devam edeceğinin habercisi. Sanatçı, bir sonraki araştırmasında Zeybeklerin tarihi ve kültürü üzerine incelemelerini daha derinlemesine sürdürecektir.

Sonuç olarak Şifa Girinci'nin sergisi, geçmişle şimdiyi, hikâyeyle tarihi, toplumsalla biyografiyi, politikla şiirsel olanı ve kavramsal ile estetik meseleler arasında ilişki kurulabileceğini kanıtıyor. Bu yüzden de önem sahibi işleri, araştırmaya dayalı sanata ilgi duyan sanatçılar için örnek teşkil edebiliyor.

Marcus Graf

elgo

hizka

"El göçtü; biz kaldık"
"*Others left, here we stayed*"

2017

Neon

20 cm x 30 cm x 3 cm

Art as Research

The Endings and Beginnings of an Appealing Story Called Life

Şifa Girinci is an artist who understands the relation between art and scientific research. She knows also about the interrelation between stories and histories, where subjectivism and individualism get mingled with objectivism and collectivism. Her work is always critically reviewing our world from a personal point of view. May it be the notion of terrorism, the impact of wild capitalism on society or the role of nature today, she always questions reality. Dealing with knowledge in form of texts, or infographics, the artist reviews the state of our world and the construction of truth from a personal angle.

I would describe her work as research based art, a term that became increasingly common for the last ten years. Today, it is an important field in contemporary art. After conceptualism became combined with realism, documentary and scientific research, more and more artists tent to understand art as an alternative for reviewing and researching reality. They believe that artistic creation can positively contribute to the production of knowledge by revealing insights in the world that go beyond the known, common and orthodox. Especially the overcoming of dichotomies between believe and knowledge, reality and fiction as well as sense and nonsense make artists of this field valuable intellectuals of our society. Often, their works are based on scientific research, and the results of their artistic projects can resemble scientific papers or presentations. Especially if aesthetic parameters are neglected, the border between art and science gets sometimes blurred and porous. Though, in the end of the artistic process, not knowledge is the main outcome but art.

The artist does not need to be right or scientifically correct, as there is no objective truth or wrongness in the artistic work. Only under such a premises research based art can criticize the known and go beyond it for proposing new views on reality. Also, whereas science is based on rather objective rules and measurable methods, art is related to

subjective strategies and approaches. That is why, an artist's oeuvre is personal and a piece is individual. The artwork cannot be torn away from social and historical contexts, as they are the spectator's keys for the understanding of the work. Unlike Barthes and Foucault manifested, the death of the author did not happen yet, as we do not live in a world of anonymous cacophobia. It still matters who is speaking, because we never gave up caring about the speaker.

Şifa Girinci has internalized the given matters above, and that is why she is among the few artistic researchers, who can balance concept and form, analysis and aesthetic as well as study and beauty. That is why I believe that her work sets a strong example for other artists of this field. She proves this in her first solo-show at Gaia Gallery, where Girinci presents current results of a long-term project around the issue of migration. Turkey was always and still is strongly shaped and characterized through inner and outer migration. In this context, the artist reviews the story of the Yörüks, nomadic people around the region of Muğla/ Antalya. Being close to their culture through family bounds, the artist investigates the history of a social group in relation to her own past. Still, the work is neither nostalgic nor anachronic or didactic, but fascinating and inspiring.

Using the allegory of the Yakalı Kumrular, a bird that migrated to Europe during the 1960's, exactly then, when the migration waves from Turkey and the from Balkans started, Şifa Girinci connects the story of the birds to the story of migrants. The artistic approach is minimal, and leaves space for interpretation. Only the heads of the birds are depicted before a light blue sky. On small wood, painted in an illustrative manner, the artist has set up an ornithological portrait gallery, so that, with the help

of informational texts, the exhibition visitor learns about the birds. Thus, the anonymous actors within a complex history of migration gain stories and so become individual characters.

Besides the migration stories towards Europe, another series of works relates to the Turkish history of inner migration. Displaying old stones within a clean white shelf, Şifa Girinci refers to the migration story of the Southwest Anatolia. Using stones that belonged once to the houses of people, she points in this piece to the endless circle of settling and leaving. When you set up a house for you and your family, you become a permanent resident. Still, settlements are never meant to last forever.

The artist focuses in this work on the story of the Yörüks. Coming from Middle Asia, although settling along the coast of the Aegean Sea, this social group never stopped moving. Girinci, which has family bounds reaching back to the Yörüks, has explored old and destroyed settlements, where she has found these old stones. After collecting them, she has now translocated these rudiments of culture to the gallery space in order to reveal the vanishing story of these people. The exhibition visitor can carry the stones home, so that – at least symbolically – the continuation of circulation and migration is ensured.

Her video works are related to the houses as well. In beautiful and meditative slow motion shots, right through the perspective of birds, the spectator can observe the environment and actual place of the old settlement. Now, while contemplating on the traces of history, the visitor can virtually travel through the region, in which everything and everyone was always in motion.

In the show, another stone plays an important role too. A large and old thumb stone, being displayed on a black pedestal creates a dramatic contrast to the light and poetic bird paintings, and the floating videos. The weight, and material give the work a strong aesthetic and grave aura. Still, also this piece contains beauty in the form of flower reliefs, which are carved into the stone. The contrast between its physical being, contextual meaning and formal elegance is astonishing and highly attractive. The piece becomes within the exhibition a monument for a beautiful death, the end of an appealing story called life. Flower motives play also important roles in another series that Girinci displays at Gaia Gallery. In small frames, knitted flowers in beautiful colors, are well set in formal and conceptual relations to the other works in the show. Though, they are much more than simple references to nature, or formalist ornaments. The flowers refer to the dresses and uniforms of the Zeybek people, which for Şifa Girinci were freedom fighters. So, through these small pieces she addresses history and present as well as culture and politics in a very simple but poetic way. This part of the show is a teaser for the continuation of her artistic research, in which she will further deal with the history, culture and current meaning of the culture of the Zeybek.

In the end Şifa Girinci's exhibition proves that it is possible to interrelate past and present, story and history, society and biography, politics and poetics, as well as conceptual and aesthetical matters in art. Therefore, her work has significance today, and can function as example for other artists, which are interested in research-based art.

Marcus Graf

Ağaç
The Tree

2016

00:03:15 (Loop)

Tek kanallı video
Single channel video

Yol
The Path

2016

00:02:11 (loop)

Tek kanallı video
Single channel video

Dürtü'yu Yüceltmek

Şifa Girinci, Marcus Graf'la konuşuyor

Marcus Graf: Sevgili Şifa, bu senin Gaia Gallery'deki ilk sergin. Sergide sosyal tarih ve kişisel hikayeler bağlamında göç fenomenini tartışan bir seri sunuyorsun. Bu işlere gelmeden önce, senin ilgi duyduğun formel ve bağlamsal konulardan başlamak istiyorum.

Şifa Girinci: Çalışmalarımın toplamını "Dürtü'yu yüceltmek" üzerine kurduğumu söylemem mümkün. Dürtü'yu yüceltmek benim için "olumsuzlama" demek. Sosyolojinin, psikolojinin, ekonominin varsayımlarına ve kalıplarına karşı bir olumsuzlama. Hakikatin ne olduğuna dair farklı kanıtlara sahibiz. Varsayımlarımızı değiştirdiğimizde veya dürtü gibi sosyal bilimlerin gözardı ettiği kavramları denklemin içine eklediğimizde, bu kanıtların geçerliliğini yitirdiğine ya da önemsizleştiğine şahit oluyoruz.

Düşünelim, çiftçi Kabil'in göçer Habil'i öldürmesini açıklayan hangi teori ya da anlatı hakiki? İşte ben yanlış giden şeyleri açığa çıkarmak, onları değiştirmek ve dönüştürmekle ilgileniyorum. Dünyada olup bitenleri "imgeler" ya da "gerçek veriler" ile anlatmak kullandığım yöntemlerden. Resmin ve neonun yanı sıra, taş heykel, metin ve video gibi çeşitli formlarda işler üretiyorum.

Graf: Eleştirel olarak ilgilendiğin konular genelde sosyal ve politikayla alakalı. Küresel ve lokal olarak değişkenlik gösteren bu başlıkları nasıl seçiyorsun?

Girinci: İşe "olumsuzlama"larla başlayınca, bütüncül sonuçlar verdiği iddia edilen genellemelerdeki özensizlikler ortaya dökülüyor. Örneğin uzlaşmış görünen "terörün global bir mesele olduğu fikri", suçlu başkalarına atan sorumluların elini güçlendirmekten başka bir işe yaramıyordu ve terör işini yaptım. Göçün "Trending Topic" olduğu bir zamandayız. Kavramlar, tanımlar, rakamlar havada uçuşurken ana fikirde göçün, "insanların hayatta kalmak için zorunlu yer değiştirmesi"ne indirgendüğünü görüyoruz. İnsanları Uzak Asya'dan Toroslara kadar getiren fakirlik miydi? Göçün bambaşka, "dürtüsel bir kırsal cennet arayışı" halini anlatmam gerekiyordu.

Graf: Farklı araçlar ve araştırma odaklı artistik tekniklerle meydana gelen işlerin birçok farklı başlığı tartışıyor. Kendi çalışma sürecini anlatır mısın? Bir proje için kullanacağın araçları nasıl seçiyorsun?

Girinci: Kendi içerisinde tutarlı bir eleştiri sistematığı oturtmaya çalıştım. Akademik literatür bu sistematığı besleyen temel kaynaklardan biri ve aynı zamanda üretim sürecimi de yönlendiriyor. Streptopelia Decaocto'ya neden Türkentaube denildiğinin izini, kumruların

Avrupa'daki nüfus dinamikleriyle ilgili 1970'lerde yayınlanmış biyoloji makalelerinde sürmek maceralı bir yolculuk. Üzerine yoğunlaştığım mikro coğrafyanın bileşenlerinden semboller oluştuyorum. Bu sembollerin anlatmak istediğim tarihsel ve sosyal gerçeklikle ilişkisini de arşiv taramalarına borçluyum.

Bir veri setini ya da sembolü forma dönüştürürken de olabildiğince direkt olmaya çalışıyorum. Diğer kriterim ise, düşünsel bütünlüğün bozulmaması... Anlatım gücünün yüksekliğine inandığım için hazır nesneler kullanıyorum; dijital imkanlardan faydalanmak için de video çekiyorum. Önceki çalışmalarımın ağırlığı portrelerden oluşuyordu, Streptopelia Decaocto için de bir seri yakalı kumru portresi çizdim.

Graf: Biraz da Gaia Gallery'deki sergiden bahsetmek istiyorum. Serginin bağlamsal çerçevesini çizebilir misin?

Girinci: Sergi, adını aldığı Streptopelia Decaocto, namı diğer Yakalı Kumruların gözünden "ileri", "ataak" ismiyle tanımlanan (Yörükler) kitleyi ve onların güdülerini işliyor. Nomadik pastoral düzenin göçünü, kitleleri iten ve çeken etkilerden bağımsız, dürtüsel bir daha iyiyi arayış olarak sunuyor. Yaşama dair tek gerçeği ölüm olan kitlenin haksızlıkla karşılaştığında gösterdiği reaksiyonların ipuçlarını veriyor.

Graf: Gaia Gallery'deki sergide göçü kuşların ve insanların hareketlerini birbirine ilişkilendirerek yapıyorsun. Bu kuşların hikayesini anlatır mısın?

Girinci: Yakalı kumrular ile Avrupalıların tanışması Türkler'in Avrupa'ya sistematik göçünün başladığı yıllara dayanıyor. Yine Türkler gibi, Batı Asya ve Çin'in bir kısmını kaplayan bölgeden olan Yakalı kumrular 1960'lı yıllarda Anadolu'yu takiben Balkanlar üzerinden geldikleri Avrupa'da hızlıca yayılıyorlar. Bu dönemde Alman ve diğer Avrupalı biyologlar türün biyolojilerini ve nüfus dinamiklerini açıklayan pek çok çalışma yapıyorlar. Yayılmacı ve hareket halinde bir tür olan Avrasya yakalı kumrularına Almanya'da Türkentaube, Fransa'da Tourterelle ve Hollanda'da Turkse Tortel da (Türk kumrusu) adı veriliyor.

Graf: Bu kuşu nasıl keşfettin?

Girinci: Yakalı kumrular, Güney Ege de doğup büyümüş insanların komşuluk ettiği bir kuş türü. Şehir merkezlerinin dışında hemen hemen her yerde görebilirsiniz ve günün belli zamanlarında kendilerine has ötüşlerini uzun uzun dinleyebilirsiniz. Ben bu projeye kumrularla ilgili anlatılagelen bir hikâyeyi anımsayarak başladım.

Graf: Peki kuşların bu hareketleriyle Muğla çevresinden göç edenlerin hikâyesi arasında nasıl bir alegorik ilişki kuruyorsun?

Girinci: Güney Ege yörüklerinin de yolculuğu Orta Asya'dan başlıyor ve siyasal ya da sosyal nedenlerle göçün formu bozulsada yine aynı yöne, batıya doğru devam ediyor. Göç rotaları ve yayılmacı karakteristik özellikleri göz önünde bulundurulduğunda Yakalı kumrular ile paralellik kurmamak içten bile değil.

Bir de tabi Yakalı Kumrular'ın aslında insan oldukları ve zulümden kurtulmak için Kuş'a çevrilip uçtuklarına dair bölgede anlatılan, biri Yunan diğeri Yörük mitolojisine atfedilmiş aynı hikâyenin iki farklı versiyonu da var.

Avlanmamaları, etlerinin yenmemesi, öldürülmelerinin uğursuzluk sayılması da bundan...

Bölgede Yakalı kumruların ötüşüne affen söylenen tekerlemeye de değinmeden geçemeyeceğim. Bölgede çocukluğu geçmiş olanlar hatırlar: "Guguuk guk, el göçtü, biz kaldık."

Graf: Senin kişisel olarak da göç tarihiyle yakın bir ilişkin var. Kendi özel hayatın bağlamında da açar mısın biraz?

Girinci: Nereden bakarsanız bakın, yaklaşık 700 yıldır Anadolu'da göçerlikten yerleşikliğe bir süreç işliyor. Bu gidişatın en son noktasına şahitlik eden, son göç ettiği yer kamulaştırılmış ve toprak altında kalmış bir aileden geliyorum. Maalesef oraya ait pek bir kayıt yok. Durum sistematik bir çabanın ürünü ve benim için sosyolojik bir vakadan daha fazla anlamı var. Göçü bir dürtü olarak işlemek için en büyük motivasyonum da bu olsa gerek.

Graf: Sergide eski taşlardan oluşan bir enstalasyon da bulunuyor. Bu eseri serginin bağlamsal çerçevesinde biraz açar mısın?

Girinci: Bu taşlar tam anlamıyla göçerlikten yarı yerleşikliğe geçiş dönemi olan 1938- 1970 yılları arasında, birkaç ailenin göçmekte olduğu Tepecik bölgesinde bulunan yıkılmış bir eve ait. Sergideki videolar da evi ve evin içinde bulunduğu mikrocoğrafyayı baz alıyor. Taşları galeri mekânına getirmemin ana sebebi, güdüler kaynaklı sürekli yer değiştirme ve hareketlilik haline taşları da dâhil etmek istememdi. Taşımak için ya da göçerken yanında götürmek için taştan başka "yükte ağır, pahada hafif" bir şey olamaz herhalde... Benim için taşları sergilemek video ve resimlerde anlatılanların kurgudan ibaret değil elle tutulur, dokunulabilir olduğunu göstermek için de bir fırsattı.

Graf: Bu aynı zamanda senin ilk video çalışman. Video kullanmaya nasıl karar verdin?

Girinci: Son göçlerden birinin rotasını hem kumruların gözünden hem insanların gözünden kayıt altına almak istedim. Birkaç seneye binalar altında kaldığına şahitlik edeceğiz. Sergideki formlarla videodaki kesitler arasındaki paralellikler de bundan...

Graf: Son olarak resimlerin, taşların ve videoların yanı sıra, küçük çiçek motiflerini de kullanıyorsun sergide. Sanatsal araştırmalarının devamı niteliğinde bir ön gösterim olduğunu biliyorum bunların. Bu çiçeklerin güncel sergin ve gelecekteki sergin bağlamındaki önemini anlatır mısın?

Girinci: Çiçekler, Cumhuriyet'in kurulmasıyla son bulan Zeybeklik kurumunun kıyafetlerine ait aslında. Kurtuluş Savaşı'nın ardından yaşanan süreç, bölgeye özgü isyancıların varoluş sebebini ortadan kaldırmış, adeta bir anakronizm haline gelmişlerdi. Anlattığım kitlenin savaşçıları kıyafet seçimlerinde sembolizme büyük önem veriyorlardı. Ben de onlardan bir sembolle bir sonraki projeme atıfta bulunmak istedim. Onların motivasyonlarını tarihsel gelişimi içerisinde belgelemeye çalışan bir seri eser üzerinde çalışıyorum.

Tek ve Hür

2016

00:00:21 (loop)

Tek kanallı video
Single channel video

Journey

2016

00:00:28 (loop)

Tek kanallı video
Single channel video

Elevating the impulses

Şifa Girinci in conversation with Marcus Graf

Marcus Graf: Dear Şifa, this is your first exhibition at Gaia Gallery. At the show, you present a new series that discusses the phenomenon of migration in the context of personal stories and social history. Though, before we come to your current work, shall we begin our interview by starting with the general formal and conceptual issues that you are interested in.

Şifa Girinci: It would be possible to evaluate my works under the concept of “elevating the impulse”, which has a negative connotation for me. It’s the negation of the sets and assumptions proposed by disciplines such as sociology, psychology and economy. We all have different proofs of what the truth is. When we change our assumptions, or take concepts that are ignored by social sciences, such as impulse, into account, it is inevitable to see the evidences losing their legitimacy. Let’s think about it; which of the evidences related to murder of Cain the nomad by Abel the farmer, could be considered a fact? I am interested in unearthing and transforming what is going wrong. I employ images and data to demonstrate the course of events. Besides pictures and neon works, I work on a variety of forms, including sculpture, texts and videos.

Graf: The topics you are critically dealing with are generally socially and politically related. Still, they vary between global and local issues. How do you select them?

Girinci: When you start with negation, the neglectfulness of the generalizing methods of thinking, which are after hollistic results come to the fore.

For instance the shared idea of terror being a global issue only helped the responsible part to put the blame on other parties. That is where my work titled Terror has emerged. We are living in a period where immigration is the trending topic. In the midst of all the conceptions, explanations, figures we witness the definition of immigration reduced to involuntary relocation of masses who are trying to survive. Was it just impoverishment that has driven people of Far East to come to Taurus Mountains. I had to reflect on the impulsive search for an idyllic paradise, which is the driving force behind immigration.

Graf: I consider your work, which, besides discussing various topics, consists of numerous media and artistic techniques research based. Could you please describe your working process? How do you e.g. select the media for a project?

Girinci: I tried to envision a wholesome system of critique. Academic literature is one of my main sources, which in effect shapes my practice as well. It is quite an adventure to search for the reasons behind naming *Streptopelia Decaecto* as *Türkentaubes*, or to go through the biology texts published in 1970s and look for the dynamics of the dove population in Europe.

I drew symbols using the components of the geography of the region I have focused on. The historical and social context of these symbols are drawn out of my archival work. I try to be as direct as possible, when converting a set of datas, or a symbol to form. The other criteria I take into account is the conceptive integrity. I employ ready-made objects because of their narrative capacity and use video to draw upon the possibilities of the digital medium. My previous works belonged into the portrait genre and I drew a series of portraits of Eurasian collared doves for “*Streptopelia Decaecto*”.

Graf: Let us talk about your current show at Gallery Gaia. Could you please outline its conceptual framework.

Girinci: Looking through the perspective of *Streptopelia Decaecto*, or Eurasian collared doves, it takes its name from, the exhibition reflects on the impulsive drive behind the activities of the Anatolian nomads (Yörük), who are also named as “vanguards” or “venturesome”. It presents the idyllic immigration of the nomads as an impulsive search for the better, independent from the effects that mobilize masses. It takes a closer look at these people, whose sole reality is death, and provides with indications of their reaction to injustice.

Graf: In your show at Gaia you discuss migration by relating the movements of birds and people. Let us start with the story of the birds.

Girinci: The acquaintance of the Europeans with the collared doves dates back to a period when the systematic immigration of Turks to Europe has commenced. Just like Turks, collared doves migrating from West Asia and some parts of China through Balkans, started to populate in

Europe in 1960s. This is also the period when biologists from Germany and other parts of Europe started to conduct surveys on the biological features and the population pattern of these birds. As a dispersive and mobile species, Eurasian collared doves are called türkontaube in Germany, tourtelle in France and Turkse tortel [Turkish dove] in the Netherlands.

Graf: How did you discover the bird?

Girinci: For people from the southern parts of the Aegean region of Turkey, Eurasian collared doves are like neighbors. You can see or hear them singing almost everywhere, except the downtown districts of the cities. I started to work on this project after recalling a story that had been told very often in the region.

Graf: How is the allegory of the bird movement connected to the migration of people around Muğla?

Girinci: South Aegean nomads' migration route also starts from the Central Asia. And despite the occasional drifts, caused by the political and social developments this route always remained West-oriented. Considering their dispersive nature and migration route, it is inevitable to draw correlations between these birds and Turks. And of course there is the myth, attributed both to Greek and nomad mythology, that collared doves are in fact humans who have transformed to flee from cruelty. This myth also explains why hunting and eating them is considered to be a sin. And I should also add the tongue twister attributed to doves' singing which anyone growing up in southern parts of the Aegean region would remember at an instant: "Coo, Coo Coo. Others left, Here we stayed"

Graf: You have a personal relation to the story of migration. Could you please refer to your personal context.

Girinci: For 700 years nomads have been trying to settle down. I come from a family, whose members have witnessed the last phase of this period. Their land had been confiscated at the moment. Unfortunately, the documents relating to this confiscation, which is the result of a systematic process, do not exist. This incident is more

than a sociological case for me. My biggest motivation is to consider immigration as an impulse.

Graf: In the show, there is an installation of old stones. Could you please explain their relation to the conceptual framework of the exhibition. These stones belong to a ruined house in Tepecik region where transition from nomadism to settled culture occurred between 1938 and 1970. Videos in the exhibition takes this house and the region it was built in as their basis. The reason for me to bring stones to the exhibition space was to reflect on the drive behind constant relocation. It would have been hard to find anything heavier and cheaper than stones, when moving from one location to another. Exhibiting these stones also provided me with the opportunity to demonstrate that the contents of the videos and images were not purely fictional.

Graf: This is your first video work. How did you decide on using video?

Girinci: I recorded the most previous migration route through the perspective of the doves. We will be witnessing this migration route to vanish among all the buildings in a few years. And this data helped me to draw correlations between the forms featured in the exhibition and the segments of the video work.

Graf: In the end, besides paintings, stones and videos, there are also small works with flower motives in your exhibition. I know they mean some kind of teaser for the continuation of your artistic research. Could you please explain the importance of these pieces for your current show and the future of your work.

Girinci: Flower motifs belong to the culture of Zeybeks, which ceased to exist after the Republic was proclaimed. The process following the War of Independence had rendered the reasons behind the rebellious acts in the region unnecessary. And the warriors belonging to this culture put symbolism forth in their costumes. That is why I have employed a symbol taken from their culture to make a reference to my next project. I am working on a series of works that documents the motivations of the Zeybeks on an historical basis.

Reject

2016

Taş
Stone

Değişken boyutlarda
Variable dimensions

Reminder

2016

Beton, duralit
Concrete, wood

100 cm x 20 cm x 5 cm

Yeni Baştan 1 • *Over Again* 1
2016

Tığ işi • *Crochet*
18 cm x 18 cm

Yeni Baştan 2 • *Over Again* 2
2016

Tığ işi • *Crochet*
18 cm x 18 cm

Yeni Baştan 8 • *Over Again* 8
2016

Tığ işi • *Crochet*
18 cm x 18 cm

Yeni Baştan 17 • *Over Again* 17
2016

Tığ işi • *Crochet*
18 cm x 18 cm

Teşekkür *Thanks*

Kerem Köz (videographer)

Çağdaş Acar

Ege Durgun

Sabri Kuşkonmaz

Marcus Graf

Melike Bayık

Demet Peker

Arda Yalkın

Yayınlayan *Published by*

Gaia Sanat Galerisi Yayın Pazarlama ve

Organizasyon Hizmetleri A.Ş.

Serdar Ömerpaşa Caddesi No.3

34345 Dolapdere, İstanbul, Türkiye

T +90 212 243 49 73

gaia@gaiagallery.com

www.gaiagallery.com

Koordinasyon *Coordination*

Nil Nuhoglu

Sanatçı İlişkileri *Artist Relations*

İsmail Dönmez

Grafik Tasarım *Graphic Design*

ARCH Creative

Tüm yayın hakları saklıdır.

İzin alınmadan çoğaltılamaz,

yayınlanamaz, dağıtılamaz.

All copyrights belong to Gaia Gallery.

This catalogue cannot be copied,

re-printed or distributed without the

permission of Gaia Gallery.

please follow us >> @gaiagallerytr

GAIA
GALLERY

Serdar Ömerpaşa Caddesi No.3
34435 Dolapdere, İstanbul, Türkiye
T +90 212 243 49 73
gaia@gaiagallery.com • www.gaiagallery.com